

No Name: Bohužel, máme se dobře

Autor: Iva Marešová | Publikováno: 06.05.2008

Letos se kapela po tříleté pauze, živáku Live in Prague a rodinných radovánkách se vzkazy a dobrými vyhlídkami pro další generace, vrací v plné síle. Do Propasti Petra Jandynezahučela, zabalancovala a nabrala směr přívětivé hudební rovnováhy a vyrovnanosti. Ale o tom, že v jejich podání nejde o žádnou Uspávanku, vypovídá už pilotní singl Len tak stát'.

Na slavnostním křtu jsme si nejen o nové desce popovídali se sympatickým a nakažlivě usměvavým No Name náčelníkem Igorem Timkem.

Soutěžtes ABradiem o nová rovnovážná „nounejmácká“ céděčka a podepsané fotky.

Jak se máš?

Mám se fantasticky. Před třemi dny se mi narodila dcera. Je to úžasné.

Ivanka, že? Tys tam letěl a nestihls to.

Ve dvě hodiny odpoledne jsem se v Praze dozvěděl, že mi v Košicích rodí žena. Asi každý chlap chce být při tom, ale když se dozví, že to zmeškal, je celkem rád. Viděl jsem nějaké fotky a určitě to není koupání se na Miami Beach. Je to dřina.

Nemrzí tě, že teď nemůžeš být s manželkou a s dcerou?

Nemrzí, byl jsem s nimi celou sobotu a neděli. Život jde dál a tatínek musí pracovat, aby bylo na pampersky. Hned zítra ráno letím domů, dvanáct hodin budu s nimi a večer zase do Bratislavy, kde ve čtvrtek vysíláme televizní párty. A potom zase letadlo do Košic... Je to makačka, ale svým způsobem i super. Děti se těší, že přijdu domů. Nechceme omezovat rodinný život proto, že jsme nějak slavní nebo veřejně činní. Na druhou stranu bychom neradi přišli o kontakt s lidmi, s fanoušky a s médii. To, že stále létáme, stojí obrovské úsilí, ale jinak to nejde.

Měníš plínky?

Já kromě kojení dělám všechno. Přijde mi to přirozený, děcka jsem chtěl a bylo by to ode mě krkavčí rodičovství, kdybych je prostě jen „udělal“ a nestaral se o ně. Takže zvládnou všechno, od plínek přes vaření, uspávání a probouzení až po noční sunar...

A co že s tím kojením máš problémy?

Sám nevím, jednou jsem to zkoušel, ale prostě to nešlo... (smích)

Dneska křtíte nové album. Můžeš ho třemi slovy popsat?

Úžasné, fantastické a autentické - shrnuje všechno, co jsme za posledních dva a půl roku zažili. Kdo chce vědět, co se stalo v No Name, ať si koupí novou desku, je tam toho hodně.

Už jenom ten název V rovnováze... Říkali jste, že máte stabilní vztahy, fanoušky, všechno klapě... Není to

album moc přelázané?

Já nevím. Náš život není přelázaný, ale prostě tak žijeme. Tuhle se nás ptali bulvární noviny v Bratislavě: Řekněte mi něco depresivního, něco negativního, třeba kdo vás našel? A náš básník na to odpověděl: Co ti povím? Bohužel, máme se dobře.

Od vydání velmi úspěšného alba Čím to je uplynuly tři roky. Jaká jsou vaše očekávání?

Očekávání nejsou. Meziroční pokles prodejnosti desek je třicet procent... Prožíváme momentálně hudební revoluci a transformaci na digitální nosiče. Všechno se dnes už stahuje, vypaluje, kopíruje... Takže v rámci prodeje se to dnes bude počítat trochu jinak. Základem podle mě je nemít očekávání, protože kdo má očekávání, vždycky se zklame. Připravujeme velké turné - na říjen Slovensko a na listopad Česko, tak snad bude úspěšné. Jak se muzika bude rozšiřovat, to jsou problémy vydavatelů. Jestli to bude legální, to my neovlivníme.

Ty sám mi přijdeš jako člověk, který album nehodnotí podle prodeje. Užíváš si živá vystoupení, když lidi přijdou a baví se...

Dnes se vážně nedá hodnotit album podle počtu prodaných kusů. Mladí lidé nemají základní pud platit za muziku. Život je rychlý, jako nosič hudby se používá mobilní telefon. Proč ne, jsme svědky toho, že žijeme v rychlé době. Já už relativně nestíhám, ale mám z toho radost.

Máš v těch jedenácti písničkách nějakou svoji „srdcovku“?

To je těžké. Těch jedenáct písniček je jako jedenáct dětí. Žádná se mi neomrzela, žádnou nemám rád víc, ale Len tak stát' je tanečnější... Nebo písnička Uspávanka, to je takový fenomén, šanson ze španělskou kytarou a se smyčci... Kdo nemá děti a poslechne si tuhle písničku, tak si je okamžitě obstará. A kdo je má, tak má radost, a ví, o čem to je.

Ještě vás čekají dva koncerty: v Košicích a v Bratislavě. Zajímalo by mě, kde se cítíte doma?

Všude kde se zpívají naše texty. Ale domovem nám jsou Košice. Tam jsme dali do prodeje kolem sta lístků a už jsou dávno pryč. Máme tam asi tři sta hostů: lékaře, gynekology, právníky, tenisové trenéry, ředitele, spolužáky, zedníky... Všechno kamarádi, všechno rodina a tak to má být.

Píšeš hodně písničky o lásce, o vztazích, o životě... Dokázal bys napsat třeba písničku o krabici mléka?

Určitě, ale pokud by tam nebyla žádná emoce, tak by ten song za nic nestál... Jsou určité věci, o kterých nemůžeš napsat písničku. Třeba, že sis koupila nové auto - koho to zajímá?

Na podzim jedete na šňůru. Kam se těšíte nejvíc?

Do Košic, tam jsme doma. Potom Blava, Praha... To je těžko říct. Ostrava je fantastická, Brno, Hradec, Trenčín, Poprad...

Máte nějaké speciální hosty?

To je teprve v přípravách. Ale chystáme se hlavně přežít, protože to je nejpodstatnější. A hrozně se těšíme. Ještě před tím máme nějaké Polsko, to bude taky skvělé, ale Jožina z bažin těžko překonáme...

Dokážeš si představit koncert bez Žily?

Třeba dnes nebudou. Hráli jsme pár koncertů, kde nebyly, a nikdo o ně nežádal.

Bez kterého songu si nedokážeš koncert představit?

Asi Čím to je, ale těch hitů už je bohudík hodně.

A co festivaly? Pojedete v létě?

Určitě. Od Malé Skály až po Domašu. Takže všude, kde máme volný termín. Chválabohu je o kapelu takový zájem, že už dnes máme naplánovaný celý srpen 2009.

